

ВСЬОГО ЛИШ УСМІШКА

Мюнхен, вересень 2030 року

Знову запізно. Дідько. Хоч би не прогавити наступний потяг. Йола рвучко закинула наплічник зі спортивною формою на плече і вирушила до метро. Найближчою була нова станція П'ятої гілки. Її відкрили минулого року. Станція метро «*Біля Коліна*». Таку дивну назву вона отримала завдяки розташуванню: вулиця неподалік огинала станцію, немов зігнуте коліно. На щастя, Йолині друзі нарешті перестали відколювати у неї в гостях жартики на кшталт: «Що правда, то правда: краще жити *біля коліна*, ніж *біля дупи*». Так смішно, луснути можна.

Біля кав'ярні на перехресті стовбичили двоє чоловіків: червоні набряклі очі, пивні животи, жовна ворущаться. Що вони жують? Жуйку «*Intelli-Maxx*»? Наче вона їм допоможе. Як не крути, доведеться пройти повз цих типів. Чоловіки уп'ялися очима в дівчину – зараз почнеться. Як на зло, світлофор загорівся червоним, потік машин рушив і Йола мусила зупинитися. Дідько.

– Гей, солоденька! – подав голос один із чоловіків. Типи стояли на відстані витягнутої руки від Йоли. До дівчини долинув неприємний запах. – Знайдеться хвилинка для нас? Хочеш жуйки? Чи, може, вип'ємо разом?

Не звертати уваги. А то як заведуться. Йола втупила очі в метро через дорогу – від станції її відділяло всього-навсього якийсь п'ятдесят метрів.

– Думаєш, встигнеш на метро?

Другий тип відригнув і окинув оком свій рожевий комунікатор у формі жіночих грудей:

– Забудь, мала. За тридцять секунд він уже чух-чух.

серце залу – двістіметрова бігова доріжка. На ній Йола безліч разів бігала спринтові дистанції, на ній вона викладалась на повну, аж серце вистрибувало з грудей.

Врешті вона побачила Лені, ще одну дівчину зі своєї групи. Та саме кинула речі на лавку, сховала смартфоляри у кишеню куртки і збирала у хвіст свої шатенові кучері. Лені мешкала у Розенгаймі, невеличкому містечку за сімдесят кілометрів від Мюнхена, і тричі на тиждень приїздила у спорткомплекс на заняття. Добре тренування було на вагу золота, і тут, на Олімпійському стадіоні у Мюнхені, тренувальній базі олімпійців, їх тренували саме так.

– Привіт, Йола, *what a beautiful day**, – радісно проспівала Лені. Її очі сяяли, а ноги не могли встояти на місці. Щастя просто струменіло з дівчини.

– Привіт! Що, знову зійшлися? – сухо запитала Йола. Лені та її хлопець мирились, сварились, розходились і потім знову мирились щонайменше раз на місяць. Можливо, тому на її стрім-сторінку в мережі постійно підписувалися нові користувачі – переважну частину подій свого життя Лені транслювала онлайн через смартфоляри. Добре, хоч на тренуванні їй доводилося знімати ту штуковину.

– Ні, ще поки ні, – торохкотіла Лені, перевзуваючись у кросівки. – але, тільки уяви, він уже вибачився за всі слова, якими називав мене. А зазвичай він вибачається лише на третій тиждень!

– Ого! – Йола ледве стримувалась, щоби не покепкувати. – І за «пiкселюшку» вже перепросив?

Вуста Лені скривилися:

– За це ще ні.

* Який прекрасний день (англ.). – Тут і далі посторінкові примітки перекладачок.

Дівчата підійшли ближче до доріжки. Гайке Апельдорн, їхньої тренерки, ніде не було видно, тому вони почали самотійно робити вправи на розігрів і розтяжку м'язів.

Лише за декілька хвилин Йола помітила: за ними хтось спостерігає.

Хтось, кого вона ще ніколи тут не бачила.

Хлопець на інвалідному візку. Трошки старший за неї, десь років вісімнадцяти на вигляд. Сидів рівно, як натягнута струна, не спираючись на спинку візка. Його руки у велорукавичках спокійно лежали на колесах. Одягнений був у безрукавку, на лискучому плечі виднілося маорійське татування. Хлопець спокійно сидів за обмежувальними канатами й уважно спостерігав за тим, що відбувається у спортзалі.

Йола крадькома поглянула на хлопця: цікаво, він із кимось прийшов чи, може, чекає на когось? Та він ні до кого не заговорив, Лені теж кинула короткий погляд у бік хлопця і взялася робити вправи на координацію.

Самуель взагалі не звертав уваги на спостерігача у візку. Погляд його золотавих очей ковзав повз хлопця, ніби його взагалі не було. Ледве помітним рухом Самуель вказав на Корая, потім на свою сумку – і Корай миттю кинувся принести води. Почекав, поки Самуель нап'ється, і відніс пляшку назад. Йола тільки зітхнула. *Малий надто добрий – від цього й має собі клопіт.*

Вона приєдналася до Лені робити вправи. Непомітно кивнула підборіддям у бік незнайомого хлопця:

– Як гадаєш, він блогер?

– Ні, інакше щось нотував би, – відповіла Лені й автоматично розправила на собі яскраво-рожеву спортивну форму. – Думаю, він просто спостерігає.

– Так. Має право, врешті-решт.

У Йоли не було відчуття, що хлопець спостерігає за нею. Навпаки, він споглядав непорушно та беземоційно. Якось

байдуже. Здавалося, він тут більше для того, щоби поміркувати. Іноді його погляд зупинявся, мов завмирав, на червоній біговій доріжці з білими позначками, хоча там нікого не було. Чому цей хлопець тут? Він дуже схожий на спортсмена. Та чомусь Йола була впевнена, що він раніше не належав до жодної з команд, які тут тренувалися, і що з ним трапилась якась історія.

– Може, він хоче з нами тренуватися? – глузливо процідив Самуель, і його контактні лінзи з ефектом золотавого сйява зблиснули проти світла.

Лені пирхнула.

– О так, ніяк інакше, – гидливо відрізала Йола. – Давай-но, покажи йому, Семе, який ти швидкий.

Це якось дивно. Під час останніх Олімпійських ігор 2028 року Лені й Самуель, як і всі інші, захоплювалися спортсменами, які змагалися у новій категорії – фристайл. У групі М виступали легкоатлети з оптимізованими тілами, а у групі X спортсмени з інвалідністю та без неї змагалися на рівних. Щоправда, спортсменів-фристайлерів групи X із їхніми гайтек-протезами язик не повертався назвати людьми з *інвалідністю*. Можливо, через це Самуель так легковажно насміхався з хлопця на інвалідному візку.

Між тим з'явилася Гайке Апельдори. Її жилава постать із сріблясто-сивим волоссям і у синьому спортивному костюмі наближалася до групи:

– Так, народ, ану бігом до сходів! – вигукнула вона, і думки Йоли одразу зосередилися на тренуванні.

Після декількох простих вправ на рівній поверхні Гайке скомандувала всім стати боком до сходів і стрибками піднятися ними вгору. Йола, немов пружина, пострибала догори – раз, два, десять... Її ахіллове сухожилля засадило. Вже не вперше воно дається взнаки. Ай, та байдуже. Не переривати ж тренування через таку дрібницю.

Поруч Йоли сходами стрибав Самуель. Його рухи були пластичні та елегантні... Та він і сам, на жаль, знає, що крутий. Втім, Йола і сьогодні не мала ані крихти бажання поповнити собою ряди жіночого фан-клубу Самуеля. Одна з його шанувальниць і, певно, теперішня дівчина стояла нагорі, втупивши в юнака закохані очі. Вона тут вперше і востаннє, стовідсотково.

З іншого боку від Йоли стрибала Лені. Вона трохи наблизилася до Йоли і прошепотіла:

— То ти пройшла кваліфікацію на Єврочелендж у Гельсінкі наступного року?

— Ага, — теж пошепки відповіла Йола. — Гайке заявила мене на сто- і двістіметрівку.

— Круууто, — Лені дивилася на подругу з неприхованим захватом. Йолі стало ніяково, вона не знала, що відповісти.

Ні, — думала вона про себе, — ні разу це не круто, це божевілья якась! Йола нікому не розповідала, наскільки боїться того змагання. Там-бо вона вже бігатиме не з юніорками, а з дорослими спортсменками. Вперше у житті. *Я ще не готова, я не впораюсь!*

Щоразу, коли Йола думала про змагання, її охоплювала секундна паніка. Добре, що ще лишається декілька місяців для тренувань.

Щоби не захололи м'язи, Йола стрибала на місці, поки Гайке готувала нову вправу. Корай скористався паузою і непомітно підійшов до свого наплічника. Невже знову притяг білчення? І дійсно, вже за мить руда тваринка блискавкою ширяла по снарядах і жовтих трубах каркасу спортивного комплексу.

— *Корая!* — заволатала Гайке Апельдорн. — Скільки ще разів тобі казати: припини тягати з собою цього бісового дереволаза!

— Але ж Фаруку потрібен рух, — спробував виправдатися Корай. Погляд його величезних темних очей кого завгодно

зачепив би за живе. Та Гайке, хоча проблемами і потребами своїх спринтерів вона завжди переймалась, цього разу була невблаганна.

— Раз, два... — почала вона суворо.

Свисток. Білченя стрімголов промчало по планці для стрибків у висоту, повернулося до Корая, плигнуло йому на голову і міцно вчепилося крихітними лапками за його волосся.

— Ой, яке гарнюююююююне! — захоплено заверещала Лені — втім, як і щоразу, коли бачила білченя. Передбачувана, як квитковий автомат.

Минулого разу ця мила тваринка нагидила прямисінько на лавку, згадала Йола, поки гладила білченя. Іноді їй не вірилося, що Кораю вже шістнадцять і що він лише на декілька місяців молодший за неї, — він насправді ще така дитина.

Гайке Апельдори зітхнула:

— Ну гаразд, нехай трохи полазить. Але як, не дай боже, нагидить десь тут, прибиратимеш сам.

Вона окинула поглядом групу і скомандувала:

— Біг стрибками. Десять забігів. Почали!

Корай аж засяяв. Він швиденько пригостив свого рудого друга горішками і повернувся до групи на бігову доріжку.

Після завершення тренування Йола згадала про незнайомця на візку. Так, він був ще тут, хоча зал мали зачиняти з хвилини на хвилину. Всі решта оминали хлопця, не звертаючи на нього уваги. Вони поправляли шалики та натягували на голови шапки так, ніби збиралися в антарктичну експедицію. Душові поки стояли порожні — на цій стадії фізичної підготовки ніхто майже не пітнів.

Лені щось швиденько дописала у своєму щоденнику тренувань, надягнула смартокуляри — й її уста беззвучно заворушилися. Лені висіла онлайн майже постійно: їй хотілося одразу дізнаватися про все, що відбувається з її віртуальними

друзями. Тому спілкування з Лені поза тренуваннями Йола страшенно втомлювало.

Зал спорожнів. Йола підняла свій наплічник і пішла до виходу. Коли проходила повз обмежувальні канати, хлопець на візку повернув голову в її бік і затримав на ній погляд. І, сама не знаючи чому, Йола йому усміхнулася.

На мить здалося, що ця усмішка виявилась несподіванкою для хлопця. Та вже за секунду він усміхнувся у відповідь. Йола підняла руку, прощаючись із незнайомцем, і одразу прискорила крок – якщо вдома не посидить хоча б годину над хімією, завтра вона приречена на невдалий день у школі.

Таким наступний день і виявився. Але, попри Йолині побоювання, зовсім не через хімію.

– Йоло, невже ти знову спізнилася? – замість привітання запитала пані Кальвай. – Тобі не здається, що ти заважаєш всьому класу?

– Е-е...

Ні, думала Йола, вона не збирається пояснювати, що перед виходом не могла знайти ключа, довго і панічно його шукаючи. Немає сенсу. Тільки засміють.

Йола обвела очима клас і вмить збагнула: сьогодні лабораторна. Однокласники саме ділилися на групи по двоє.

– Швиденько, Йоло! Працюватимеш у парі з Максиміліаном. – Пані Кальвай безапеляційно махнула рукою в напрямку вільного столу.

– Але ж... – тільки й спромоглася вичавити з себе Йола.

Ні, цього не може бути! Пані Кальвай, мабуть, жартує! Лише місяць тому вона порвала з Максом. Про це вся школа знала!

Але сперечатися даремно. Вони мовчки розставили на столі препарати для лабораторного досліджу:

– Ну, Йоганно-Ларисо, як там твій спринт? – запитав Макс. Його голос вібував, як туго натягнутий дріт.

– Непогано, – відрізала Йола. Вона знала, що все сказане він рано чи пізно використає проти неї.

– Вже когось знайшла? – Макс ухопив пробірку, яку хотіла взяти Йола для першого дослідю.

Дівчина гарячково шукала вдалу відповідь. Таку, щоби його наче ляпасом вперічила і змусила надовго заткнути рота. Але, як на зло, нічого підходящого не спадало на думку, і Йола лише прошипіла:

– По-перше, у мене так чи так немає часу на хлопців. По-друге, це не твоя бісова справа. Досить чіплятися. У нас зараз хімія, ми проводимо дослід – баста!

Йола вихопила в нього з рук пробірку.

– У вас все гаразд? – пані Кальвай повернулася до їхнього столу, запитально зморщивши чоло.

– Так, звісно, пані Кальвай, – Максиміліан миттю зобразив найщирішу й найпривітнішу посмішечку. Від того, наскільки швидко цей тип міг міняти свою подобу, Йола аж морозом обсипало. Справжнісінький тобі хамелеон. Через це, власне, вона від нього й пішла.

На наступному уроці – проектна робота. Групи працювали над презентаціями з географії, які потім представляли перед класом англійською. Йола старалася з усіх сил – англійська-бо їй потрібна для міжнародних змагань – та зосередитися на своїх конспектах у неї ніяк не виходило. Раніше, у молодшій школі, всі без винятку, і батьки теж, вважали Йола гіперактивною. Минули роки, та посидючішою вона так і не стала.

Нарешті уроки скінчилися.

– Ходімо до мене. Хочеш? – підійшла до Йоли Емілі, її подруга, яку більшість вважали готкою. Її баклажанове волосся.

товсто підведені темним олівцем очі, срібні сережки і вічно чорні лахи кого завгодно наштовхнули би на такі думки. – У мене ще є невикористаний ваучер на 3D-принтер. Тітка на день народження подарувала. Можемо трохи помодельювати.

Йола натягнула гіпі-шапку, обшиту перлинами, – татків подарунок – на свою біляву прямоволосу чуприну:

– Окей, але у мене година на все про все.

Брови Емілі поповзли догори:

– Ти що, тепер щодня займаєшся? А флейту ще не закинула?

– Ще граю, але дуже рідко, – зізналася Йола. Щоразу, коли вона зачіпалася поглядом за футляр із флейтою, її мучили докори сумління. – Однаково це безсенсовно.

– Безсенсовно? – Емілі здивовано зиркнула на Йолу.

Дівчата зазбиралися додому:

– Але ж це те, що тобі *подобається*, який ще має бути сенс? – не вгавала Емілі.

– Я, мабуть, нажену пізніше, – ніяково пробелькотіла Йола, стенивши плечима. Музика їй справді подобалася, але без спорту вона не уявляла життя. *Born to run*^{*}.

Поки дівчата простували дорогою, Емілі беззвучно рухала вустами – вийшла в онлайн. Мабуть, розмовляла з Крістофером. Він був надзвичайно милим і привітним хлопцем, і вони з Емілі не розлучалися, відколи познайомилися в пісочниці.

Емілі була з того типу дівчат, для яких поніжитися в ліжку за книжкою та з кицькою під боком – улюблене заняття. Більшість Йолиних друзів були далекі від спорту. Тому вона зазвичай тримала язика за зубами і майже ніколи не розповідала про свої спортивні перемоги. Дехто з друзів і так заздрили Йолі, хоча б тому, що її завиграшки відпускали з уроків

* Народжена бігти (англ.)

на всілякі важливі заходи, як-от нещодавно на зустріч із тренером національної збірної.

Перше, що зробили дівчата, опинившись у кімнаті Емілі, – завалилися на старезний, але м'який плюшевий ретро-диван, який Емілі десь вичепила за десять євро.

– Що змодельємо? Вібратор? – запропонувала Емілі, й дівчата одночасно розреготалися.

– Ага, я просто уявляю, – Йола давилась сміхом, – як ти дякуєш тітці за довгі й прекрасні години насолоди!

Врешті-решт дівчата змодельювали Емілі нову скриньку для прикрас – у стару (за яку слугувала бляшанка з-під консервованих ананасів) важкі срібні прикраси і біжутерія давно вже не поміщалися, випираючи з неї, як щупальця спрута.

Додому Йола дісталась майже одночасно зі своїм батьком Антоном. Вони зустрілися в дверях. Тато був у джинсах, потертій куртці, з чохлом для гітари у руках, вітер рознатлав йому волосся, і тепер воно стирчало у різні боки. Після одужання – через постійний стрес і перевантаження він пережив емоційне вигорання – тато знову взявся писати музику і давати вуличні концерти. Саме так він колись зустрів Йолину маму. Дівчина обняла тата і привіталася:

– Ну, скільки завантажень? – поцікавилася вона.

– Понад двісті, – з гордістю відповів Антон, і Йола підняла вгору великий палець, показуючи «клас».

Її мама Тереза у розкішній вузькій чорній сукні, з довгим білявим волоссям, майстерно вкладеним у вишукану зачіску, стояла в коридорі й розмовляла з кимось по телефону. За мить вона закінчила розмову і швидко поцілувала Антона:

– Як справи?

– Чудово, – відповів тато.